

SOS

ЖИВОТНИ В БЕДА

Мистерията
с кученцето
на скалата

На Емили с любов – К. М.
На мама и татко – К. Дж.

**The Mystery Of the Cliff-Top Dog
Animal S.O.S.**

© Kelly McKain, 2012
© Illustrations Katy Jackson, 2012
Stripes Publishing
All rights reserved

**Мистерията с кученцето на скалата
SOS – Животни в беда**

© Издателство „Фюм“, 2013
Превод Даниела Захариева Рашкова
Редактор Албена Раленкова

ISBN 978-954-625-893-9

SOS

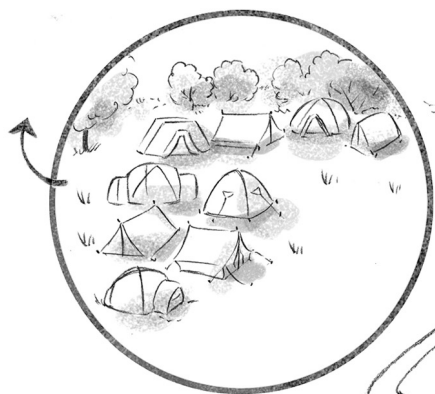
ЖИВОТНИ В БЕДА

Мистерията
с кученцето
на скалата

Кели Маккейн
Илюстрации Кати Джаксън

Издателство „Флют“

Ветеринарния кабинет

Пътят към къмпинга

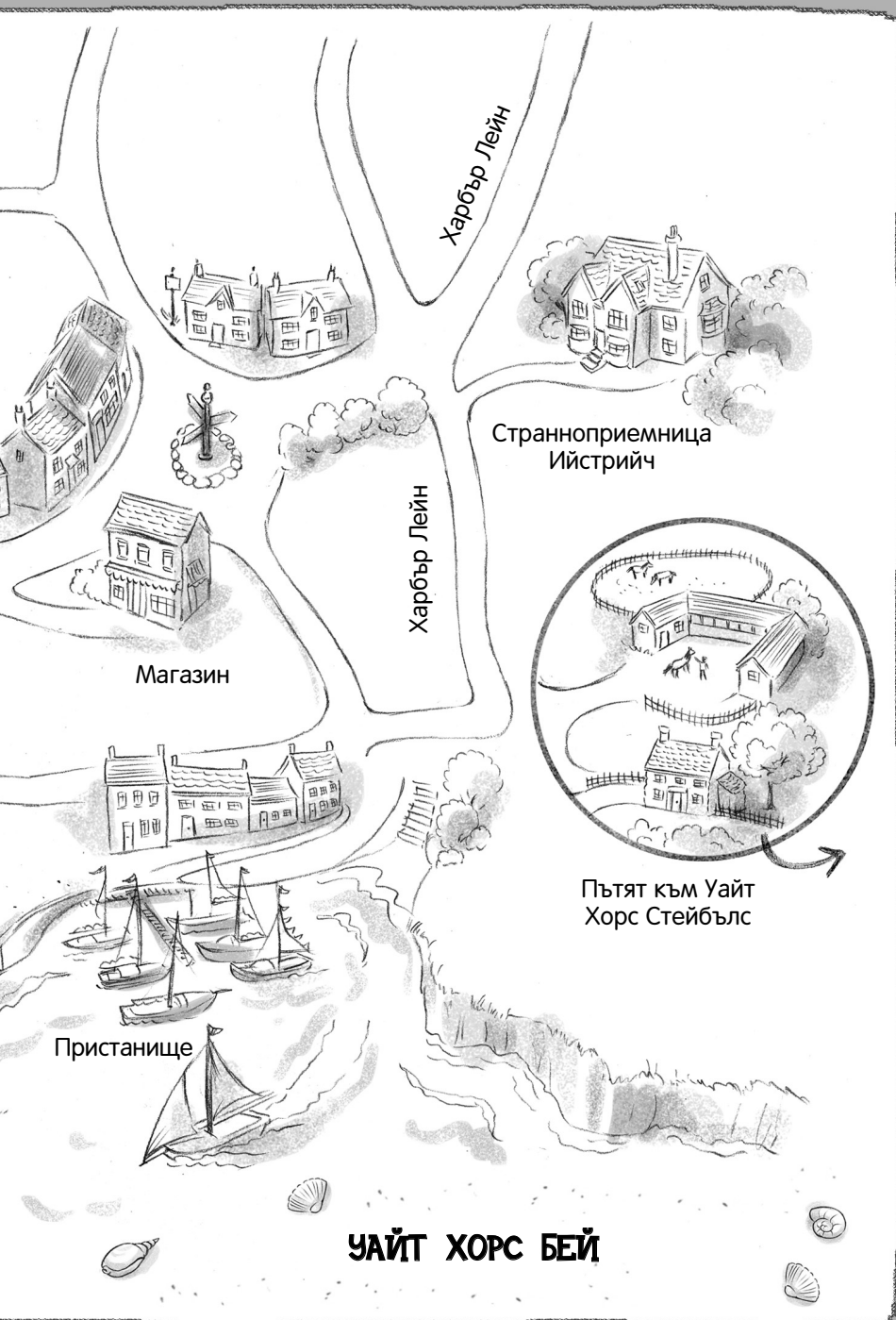
Пътеката към скалите

Хай Клифс

Кафене

Плаж

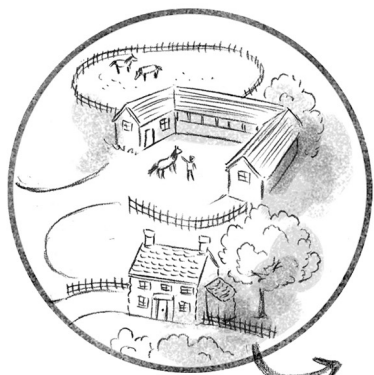

Харбър Лейн

Странноприемница
Ийстрич

Харбър Лейн

Магазин

Пътят към Уайт
Хорс Стейбълс

Пристанище

УАЙТ ХОРС БЕЙ

Глава 1

Плажът беше невероятно красив – слънцето блещукаше по чистия пясък и по плискащите се вълни. Подухваше студен ветреца и Ани се загърна във ватираното яке. Тя прибра дългата си руса коса на конска опашка и си намери хубаво местенце, където да седне и да порисува, докато чака майка си да дойде.

Ани идваше на плажа всеки ден, откакто преди седмица пристигнаха в Уайт Хорс Бей. Малкото рибарско селище започваше да ѝ харесва. Обичаше да върви по тесните, криволичещи улички или да седи с майка си на пристанището, да яде сладолед и да гледа малките лодки, които идваха и си отиваха.

Имаше чувството, че е на почивка. Изобщо не можеше да си представи, че странно-приемницата, която купи майка ѝ, щеше от-

SOS ЖИВОТНИ В БЕДА

тук насетне да ѝ бъде дом. За Ани домът беше Лондон с неговите постоянни задръствания, с оживлението, с музеите, с магазините... И разбира се, с италианския ресторант „При Дино“.

С баща ѝ често се отбиваха там, когато той се връщаше от работа. Въпреки че родителите ѝ се разделиха преди години, баща ѝ винаги живееше някъде наблизо. Ани имаше собствена стая в неговия апартамент и прекарваше половината си време там. Но сега щеше да прекарва с баща си само по една седмица месечно. Той ѝ обеща да я посещава винаги, когато има възможност, но Ани знаеше, че ще са по-малко време заедно. Трябваше ѝ време да свикне с новото положение.

SOS ЖИВОТНИ В БЕДА

– Живея в Уайт Хорс Бей – каза си Ани на глас.

Но това продължаваше да ѝ се струва не-реално. Не можеше да спре да мисли за Люси и Айша, най-добрите ѝ приятелки от училище – е, добре де, от старото ѝ училище. Вярно е, че би могла да ги вижда, когато посещава баща си, но не беше същото. След великденските празници щеше да тръгне в новото училище, където щеше да е на седмичен пансион. А още не бе видяла в селото някого на нейната възраст.

Всичко това тревожеше Ани, но пък днес ѝ предстоеше нещо наистина хубаво – първият ѝ урок по езда. Щеше да е днес следобед и само като си помислеше, коремът ѝ се свиваше от вълнение. Ани обичаше животните, а понитата ѝ бяха любими, откакто се помнеше. Имаше купища книги за тях и редовно четеше списание „Пони“, но досега никога не беше яздила. В Лондон все беше заета – с училищните клубове, с преспивания у приятелки, с ходене на кино, с посещения на художествени галерии с баща си и разбира се, с пазаруване с майка си.

Когато майка ѝ съобщи, че ще се местят, Ани беше шокирана. Не искаше да напуска Лондон. Не искаше да се разделя с приятели-

SOS ЖИВОТНИ В БЕДА

те си, с нещата, които познава и обича. Уроците по езда бяха единственото хубаво нещо в това преместване. Майка ѝ ги предложи, за да я зарадва.

Докато гледаше играта на слънчевите лъчи по вълните, Ани се чудеше какъв ли ще е инструкторът (дано не е твърде строг!) и какво пони ще ѝ дадат да язди. Не можеше да спре да се усмихва. Погледна часовника си. Точно след два часа и четирийсет и две минути щеше да язди за пръв път.

Ани отвори нова страница в скицника си и взе молив от кутията. Моливите бяха подарък от баща ѝ. Даде ѝ ги точно преди да напуснат Лондон. На сбогуване двамата се прегърнаха продължително и тя знаеше, че ще му липсва не по-малко, отколкото той на нея.

Нямаше много туристи наоколо, сезонът още не беше започнал, така че плажът беше прекрасно място за рисуване на кучета. Ани започна да рисува един от лабрадорите, които подскачаха насам-натам в морето, когато...

Баф, баф!

Внезапно един голям мокър нос се навря в лицето ѝ, а две огромни лапи се стовариха върху джинсите ѝ. Ани загуби равновесие и се търкулна на пясъка.

SOS ЖИВОТНИ В БЕДА

Моливите ѝ се разпиляха, а скициникът ѝ излетя нанякъде.

– О, здравей, момче! – извика развеселено тя, докато се изправяше. – Откъде се появи?

Голямото рошаво кафяво куче приличаше на кръстоска между ретривър и нещо мърляво. Тя разроши козината му, а то се задъха от радост и се опита да я близне по лицето.

– Руфус! Ела тук!

Едно момиче с гънкови шорти и карирана риза, въпреки студения вятър, забърза към Ани. Вятърът развяваше кестенявата ѝ вълниста коса.

– Извинявай! – каза притеснено момичето. – Беше на обучение, но нищо не му влезе в главата!

SOS ЖИВОТНИ В БЕДА

– Няма проблем! – усмихна се Ани и погали кучето по ушите. Рагваше се, че най-накрая има възможност да говори с някого на своята възраст.

– Страхотен е! И аз искам да имам куче.

– Ами вземи си тогава – каза момичето, сякаш това беше най-лесното нещо на света.

Ани се намръщи.

– Обработвам майка си, но няма да е лесно! Тя не е голям любител на животните... Между другото, аз съм Ани.

– А аз съм Лили – представи се на свой ред момичето. – Този разбойник... е Руфус!

Ани погали Руфус, той легна на пъска и се търкулна по гръб, за да може Ани да го погали и по корема.

– Какво куче искаш? – попита Лили.

Ани не се поколеба:

– Трябва да е достатъчно енергично, за да издържа на дълги разходки, но и достатъчно малко, за да може да се свие на дивана – каза тя. – Може би джакърсел или някой умен мелез с изявена индивидуалност, някое куче, което да спася и да му осигурия хубав нов дом.

– Руфус е куче спасител – заяви с гордост Лили. – Не съм те виждала преди. На почивка ли сте?

– Току-що се преместихме от Лондон – обяс-

SOS ЖИВОТНИ В БЕДА

ни Ани. – Майка ми отваря странноприемница тук.

– О, разбирам – каза Лили. – Сигурно ти се струва доста скучно тук!

– Не съвсем... просто е различно – сви рамене Ани и се наведе да събере разпилените моливи.

Лили коленичи да ѝ помогне и надникна в скицника.

– Еха! Тези скици наистина си ги бива!

Ани се изчерви и промърмори:

– Благодаря!

Руфус скочи на крака и започна да лае и да подскача наоколо.

– Трябва да тръгвам – каза със съжаление Лили. – Обещах на Ру, че ще отидем оттамък залива, за да се катерим по скалите!

– Добре тогава, довиждане – рече Ани. – Хей, чудя се... – започна тя, но Лили и Руфус вече тичаха към скалите.

Ани искаше да попита Лили дали би искала да се видят някой път, но... Може би ще я срещне отново.

Ани взе скицника си. Лабрадорите вече бяха отишли в другия край на плажа. Един стар санбернар обикаляше наоколо заедно с госпо-

SOS ЖИВОТНИ В БЕДА

гаря си, но тя го беше рисувала вече, затова вместо него започна да рисува един смел малък териер, който преследваше топка.

– Ани! Ани!

Ани се обърна и видя майка си да се препъва по пясъка на високите си токчета. Носеше кошница за пикник. Момичето ѝ се усмихна и ѝ махна.

Личеше си, че майка ѝ се нуждае от приспособяване към живота край морето – например нямаше да е лошо като за начало да си купи подходящи обувки!

След пикника майката на Ани я закара на урока по езда. Стомахът на Ани се преобърна отново, когато видя знака за Уайт Хорс Стейбълс. Докато спираха в двора на фермата, Ани беше толкова развълнувана, че не можеше да спре да се хили глуповато. Видя няколко понита, които пасяха на ливадата

SOS ЖИВОТНИ В БЕДА

до паркинга и се зачуди кое от тях ще бъде нейното. Докато слизаха от колата, един висок разрошен мъж се насочи към тях:

– Здравей, ти трябва да си Ани! – весело каза той.

– Да, а това е майка ми – отвърна Ани.

– Аз съм Дан – представи се мъжът. – Заедно със съпругата ми Роузи сме собственици на това място. Аз се грижа основно за двора, но съм и инструктор и водя посетители на езда. Е, вълнуваш ли се, Ани?

– Да, много! – призна си Ани и продължи притеснено. – Никога преди не съм яздила и затова нямам шапка, подходящи ботуши, нищо...

Дан ѝ се усмихна и посочи към ниска сграда в ъгъла на двора.

– Не се безпокой, ние имаме много в офиса. Отиди там и се преоблечи. Роузи те очаква. Тя ще те обучава днес. Ще яздиш Нътмег. Приятно прекарване!

После се обърна към майка ѝ:

– Ако искате, можете да останете да гледате.

– Благодаря! – отвърнаха и двете в един глас.

Мъжът им помахаше и се отдалечи.

– Успех! – Ани усети топлите ръце на майка

SOS ЖИВОТНИ В БЕДА

си около врата си. – Сигурна съм, че ще се справиш страхотно. Ще стоя до оградата. Освен, ако разбира се, искаш да не те гледам?

– Напротив, ще ми е приятно – отвърна Ани. Изведнъж усети как коремът ѝ се сви-ва. – Можеш да дойдеш да ме вдигнеш, ако падна – добави нервно тя.

– Всичко ще бъде наред, скъпа! – прегърна я отново майка ѝ.

– Надявам се! – промърмори Ани. – Добре, да започваме!

Тя се насочи към офиса, но когато стигна до вратата, спря. Вътре се водеше някакъв спор. Внезапно осъзна, че разправията беше заради нея.

– Но мамо, защо трябва да язди Нътмег? – чу се момичешки глас. – Смятах да го поюзая следобед.

– Знаеш защо – отвърна някаква жена. Ани помисли, че това трябва да е Роузи. – Той е добър и спокоен.

– Също и Грейси – продължи да протестира момичето.

Роузи въздъхна:

– Грейси вече имаше два урока днес, а по-късно има групова езда – ще ѝ дойде твърде много.

Роузи вдигна поглед и забеляза Ани.

– О, здравей! Ти си Ани, нали? – попита тя с усмивка. – Добре дошла в Уайт Хорс Стейбълс!

Момичето, което беше с нея, се обърна и Ани ахна. Това беше Лили! Значи Роузи и Дан са нейни родители, а това е нейният дом.

– Здравей! – каза зарадвано Ани, но за нейна изненада Лили само промърмори, че трябва да довърши почистването, измарширува покрай нея и профуча през двора.

– Не се притеснявай! – успокои я Роузи. – Лили стана накриво тази сутрин. Хайде сега да ти намерим необходимите неща!

Ани се почувства едновременно развълнувана и нервна, когато Джордж, синът на Роузи,

SOS ЖИВОТНИ В БЕДА

който беше тийнейджър, изведе Нътмег.

Нътмег беше разкошно горесто пони, с буйна непокорна грива и яки крака. Не изглеждаше голямо, но когато Ани се качи на седлото, ѝ се стори, че е много високо. Роузи ѝ показа как да държи юздите, помогна ѝ да нагласи стремената и след това потеглиха.

„Ох!“ викна тя, когато Джордж повеле Нътмег към манежа. Усещането беше странно и на всяка крачка ѝ се струваше, че ще се изхлузи и ще падне.

– Гледай напред и се опитай да седиш изправена, дръж петите надолу! – наставляваше я отдалеч Роузи. – Това ще ти помогне да пазиш равновесие. Ако се чувстваш нестабилна, хвани се за предната част на седлото!

Ани кимна и положи усилия да запомни всичко. След няколко минути на седлото тя повикна с движенията на Нътмег. Дори престана да гледа постоянно в земята.

– Сега да се съсредоточим върху спирането! – извика Роузи. – Скъси юздите малко, стой изправена и дръпни леко!

Нътмег спря и Роузи извика:

– Ето това е! Браво!

– Не мога да повярвам, че успях да го накарам да спре! – развълнувано каза Ани.

След още няколко тръгвания и спирания Роу-

SOS ЖИВОТНИ В БЕДА

зи рече:

– Мисля, че вече можеш да опиташ тръс, ако искаш.

– Добре! – съгласи се Ани.

Когато Нътмег премина в тръс, Ани помисли, че ще падне!

Но тогава Роузи ѝ показа как да седи на седлото, така че да не подскача много, и момичето бързо влезе в ритъм и се почувства много по-стабилно.

– Добре, мисля, че е време да пусна повода – каза Роузи и Ани засия.

– Браво, мила! – похвали я майка ѝ.

– Благодаря! Беше прекрасно! – извика Ани, когато в края на урока Роузи ѝ показа как да слезе от коня.

SOS ЖИВОТНИ В БЕДА

След като разходи Нътмег по манежа няколко пъти съвсем сама, Ани се почувства като истински ездач. Суетеше се около понито, рошеше гривата му, галеше го по носа.

Роузи се усмихна:

– Ти си роден ездач – усетът ти за равновесие е отличен!

Ани не можеше да спре да се усмихва.

– Може би защото тренирах гимнастика в старото ми училище – каза тя.

– Да, това помага много – съгласи се Роузи. – Но ти също така прекрасно се разбираш с понитата. Нътмег се чувстваше добре с теб, също както и ти с него.

Ани потупа и погали за последно прекрасното пони и когато Роузи го поведе обратно към конюшната, майка ѝ се втурна и я прегърна.

– Забавлява ли се? – попита тя.

– Беше страхотно! – възкликна Ани. – Искам да дойда пак. Какво ще кажеш за утре?

– Ще видя дали имат свободен час за другата седмица – отвърна майка ѝ. – Страхувам се, че докато странноприемницата не заработи, трябва да се съобразяваме с парите. Но се радвам, че ти хареса. О, забелязах по-рано едно момиче да минава през двора. Изглеждаше на твоята възраст. Видя ли я?

SOS ЖИВОТНИ В БЕДА

Като се сети за Лили, Ани се намръщи:

– Да, това е гъщерята на Роузи и Дан – измърмори тя.

– И живее тук? Още по-добре! Би могла да я поканиш у нас – предложи майка ѝ. – Зная, че когато училището започне, ще си намериш нови приятели, но ще бъде хубаво да познаваш и някой местен, нали?

– Хм – Ани се престори, че вниманието ѝ е заето със свалянето на шапката за езда. Нагяваше се да опознае Лили след срещата им на плажа. Но сега, след като видя колко разгрозителна стана заради Нътмег, вече нямаше толкова силно желание да се сприятеляват.

– Лили, знаеш, че Ани няма вина за това, че трябваше да язди Нътмег – каза Роузи.

Ани и майка ѝ тъкмо си бяха тръгнали, а Роузи се беше облегла на вратичката на Нътмег, докато Лили го разседлаваше.

– Знам – промърмори навъсено Лили. – Просто исках да го изведа следобед на дълга разходка. Все не мога да го направя...

– Клиентите са на първо място, знаеш това – рече успокоително Роузи. – Не можеш просто да си решаваеш кога да яздиш.

Лили махна нагръдника на Нътмег и го сло-

SOS ЖИВОТНИ В БЕДА

жи внимателно върху седлото.

– Нямам нищо против нея – измънка тя.

– Добре, когато дойде следващия път, бих искала да ѝ се извиниш – каза строго Роузи. – Ани беше много доволна от урока, гържа се страхотно с Нътмег и се постара много. Не искам да си мисли, че не е добре дошла тук, нали?

– Да – измърмори Лили. – Извинявай, мамо!

– Добре, разбрахме се! – усмихна се Роузи. – Има шоколадова торта в кухнята – добави тя по-меко. – Няма да е зле да влезеш и да си вземеш, преди брат ти да я забележи.

– Благодаря, мамо! – извика Лили, когато Роузи се отдалечи.

Лили махна седлото на Нътмег и го окачи на вратата на конюшнията. Нътмег изцвили и я погледна строго, почти толкова строго, колкото и Роузи.

– Знам – каза му тихо тя. – Не трябваше да си го изкарвам на Ани. Изглежда толкова мила, ох... – въздъхна дълбоко Лили, мислейки си какво отвратително посрещане устрои на непознатото момиче.

– Бях ужасна, нали?

Нътмег побутна леко ръкава ѝ. Това означава „да“, реши Лили.

– Ще се постарая да бъда по-мила с Ани на

SOS ЖИВОТНИ В БЕДА

следващия ѝ урок – твърдо реши тя. – Хайде, първо да те пусна навън и след това да си взема от тортата преди следобедното ти хранене.

